

indul ki, nem a fogyasztás várható szerkezetéből, s nem pénzben és árban méri az életszínvonalat, hanem a környezetvédelem hatékonyságát szem előtt tartva, az élet minőségi elemeire összpontosít.

E felismerés, e szemléletmód felé tette meg a döntő lépést az általános egyensúlyelmélet elmélyült bírálata. A közgazdaságtan döntő lépése tehát nem az, mint egyesek állítják, hogy új szemléletmódjával egyesíteni tudja a kibernetikát a vezetéstudománnyal és a rendszerelemzéssel-rendszertervezéssel (Gh. I. Boldur: *Analiza și proiectarea sistemică — procedeu practică în perfecționarea activității social-economice. Revista economică, 1974. 10.*), hanem hogy a rendszerszemléleten belüli újítással, az általános rendszerelmélet és a társadalomtudományok legújabb eredményeinek továbbgondolásával igazán emberközelibe került. Elsősorban azzal, hogy megtalálta az ember helyét mind a reál-, mind a szabályozási szférában, felismerte az érdekkonfliktusok, a magatartási hagyományok és a politikum aktív szerepét a gazdasági rendszer működésében.

Rugalmas intézményekre, aktív önszervező rendszerekre van szükségünk a jövő gazdasági-társadalmi problémáinak megoldásához. Ehhez az kell, írja Mircea Malița *Ideii în mers* (București, 1975) című könyvében, hogy „a csontrendszerrel az idegrendszerre tegyük át a hangsúlyt”. Az információk pontos és gyors áramlása a piramis alakú szervezeteket úgy alakítja át, hogy a piramis csúcsa és alapja, a döntés „fent”-je és „lent”-je közelebb kerül egymáshoz. Ehhez azonban nem elég, hogy a közgazdász pszichológus, szociológus és ökológus is legyen egy személyben. Ehhez politikussá is kell válnia.

KÁDÁR JÁNOS

MOST

Lám,

Szentgyörgy-napja elmaradt,
és nem rúghatjuk le a cipőt.

Legelhet kedvére az állat, ügyeetlen;
és nem szólnak ránk,
hogy járjunk csak az ösvényeken.

Fázunk.

Az erdőben nem megyünk nyomdokon,
de egymást fogva,

és ha nem lehet,

hát néhány lépésre

társul szegődik egy-egy fa, és vezetőnek,
míg újra fölleljük egymást,
szemmel, kézzel.

Gyerek-zöld, alig-alig lomb

próbálja fönn a hangot,

de nem indul csak sápadt suttogás,

szelid eső-nesz.

Békés világ.

De látszik,

hogy járt erre a rontás;

roskadt koronák lógó száraz ága

kutat valamit a tavalyi avarban.

Nagyidő emléke:

kifordult gyökér hámlik.

És itt,

földrőlünk egy-tönkből nőtt

két fiatal fa huzalkodik magasra.

Az egyik erős heggel nőtte körül

a másik ágát,

és úgy engedti tovább,

— a fény felé —

mint sajátját.

Így nő körül engem a karod;

így nő körül téged a karom;

így nő körül

a társaknak született föld.

Úgy engedsz tovább,

mint a tiédet;

úgy engedlek tovább,

mint a magamét;

a föld

— a társaknak született —

úgy enged tovább,

mint az övéit.

Talán nem is fázunk

ebben a tavaszban.